

[Ninn-Hansen]

står i efter Sovjetunionens invasion i Afghanistan.

Jeg glædede mig også over mange ting i den socialdemokratiske ordførers, hr. Lasse Budtz', tale, hvor han med den kyndighed, som jeg flere gange har haft lejlighed til at iagttage, sidst under det nævnte besøg i USA, meget stærkt pointerede, hvor naivt det ville være i denne situation at skære ned på den sikkerhed, der ligger i NATO.

Jeg synes, at det dagsordensforslag, der blev fremsat, for en gangs skyld og stærkt viser, at dagsordensforslag kan have positiv betydning. Det vil kunne få de rigtige virkninger over for befolkningen her i landet, men ikke mindst over for de lande, vi arbejder sammen med som allierede, at gennemføre dette dagsordensforslag, denne udtalelse fra et folketing, hvis store flertal jeg tror er enigt om den politik.

Det har altid været det konservative folkepartis opfattelse, at sikkerhedspolitikken er noget så afgørende for en nation, at man altid skal søge at hæve den over partierne og over det, der i øvrigt foregår. Jeg synes, at regeringen i dag har ydet sit bidrag til det, venstres ordfører har lige gjort det samme, og vi vil gøre det tilsvarende. Det er vel netop en situation, hvor man må sige at man skal stå sammen, ikke eksperimentere. Det er noget, der bør gælde for alle partier, men det bør vel i særlig grad gælde for partier, der igennem en årrække har haft stærk indflydelse på dansk politik.

Jeg er skuffet over det radikale venstre. Skuffelsen skyldes måske, at jeg har noget mere sympati for det radikale venstre, end det er almindeligt inden for det parti, jeg hører til. Jeg har det af historiske grunde, fordi jeg mener, at det radikale venstre igennem årene har ydet meget positivt i dansk politik.

Jeg har det også ud fra personlige erfaringer, hvor vi i et regeringssamarbejde selvfølgelig ikke kunne udslutte alle forskelle, og det blev heller ikke gjort, heller ikke på sikkerhedspolitikens område, men hvor jeg havde indtryk af, at der var positive og rigtige bestræbelser også fra det radikale venstres side på at leve op til det, der må være dansk udenrigs- og forsvarspolitik.

Selv om vi kunne være uenige om spørgsmål om bevillinger og om beredskabets opbygning o. lign., så var det alligevel sådan –

og jeg vurderede det radikale venstre højt i den forbindelse – at i situationer, hvor der var særligt behov for det, så man væk fra disse mere udprægede detaljer og samledes om det væsentlige.

Jeg husker i særlig grad det radikale venstres stilling efter invasionen i Tjecoslovakiet i 1968. Inden den tid havde der været diskussioner os imellem; vi kunne ikke rigtig blive enige om forsvarsordningen. Da invasionen i Tjecoslovakiet kom, da vi oplevede virkningen, som det måtte have på os alle med det nye skridt fra Sovjetunionen, så blev vi lettere enige. Det var endda sådan, at den daværende forsvarsminister kunne tage til et NATO-møde med den radikale statsministers godkendelse og sige, at vi i forhold til året før havde forøget forsvarsbudgettet med 13 pct.

Derfor har jeg ingen mulighed for at forstå, at det samme parti i går kunne stemme for to dagsordensforslag fremsat af partier, hvis modstand imod den nuværende danske sikkerhedspolitik er velkendt, partier, som går helt andre ærinder, end de partier gør, der har fastholdt den nuværende sikkerhedspolitik. Det er en skuffelse, og jeg forstår simpelt hen ikke, at det radikale venstre i denne situation kan handle, som de har gjort. Er det da sådan, at Tjecoslovaikiets situation var det drastiske, det nærværende, der burde få os til at reagere, medens det, Sovjetunionen har foretaget i Afghanistan – som jo, det erkendes, er på større afstand, som er uden for NATO-pagten, det har hr. Lasse Budtz ret i – er noget, der bør påvirke os mindre? Det ville være en naiv tankegang, hvis man hævdede det.

Uanset om det er et sted, hvor NATO-pagten griber ind, eller ej, så må dog enhver erkende, at Danmark og andre vestlige lande må se med den dybeste alvor på det, der sker omkring Den persiske Golf. Der er livsvigtige interesser, også for os, knyttet til, hvad der sker i dette område. Og hvad værre er: præsident Carter havde jo ret, da han sagde, at det skridt, man foretager over for Afghanistan, er det første, hvor Sovjetunionen går ind et sted, der ikke i forvejen var under russisk dominans. Det var jo tilfældet med Ungarn i 1956, med Tjecoslovakiet i 1968. Afghanistan, et selvstændigt land, der går de bare ind!